

per a "Ancora"

UNA VELLA AMISTAT (Martí Girona).

En Martí Girona fou un dels primers amics que vaig fer a Sant Feliu ; ha estat una relació que ha durat més de cinquanta anys. Va admetre'm immediatament en el seu tracte, i em considerà des de bon començament un ganxó més. No fou l'únic, per sort, però ens vam lligar més pel fet de coincidir en els primers temps del Centre Excursionista Montclar. I, a banda de les excursions programades , ell i jo fèiem sortides plegats, en aquell any llarg que vaig mantenir-me encara sense família . Agafàvem les bicicletes, vehicle modest i útil, i empeníem la pedalada S'agaró enllà, per carreteres estretes, en cerca de La Fosca o de Castell . Tot just si es començava a complicar la madeixa turística, però encara podíeu trobar indrets nets de gent, circumstància que no tornarà mai més.

En Girona tenia, en origen , el taller a casa seva mateix, al carrer Verdaguer. La gent jove no pot recordar-ho perquè fins fa quatre dies el que hi ha vist era una sabateria. Allí, davant un banc de treball ple de cables i de cargols i de xapetes ,i envoltat de tambors de fil de coure en tanta quantitat que tot el taller prenia color d'aram, treballava en Martí . Quan van ser grandets els nebots van ficar-hi també cullerada. Fou molts anys el tècnic en motors elèctrics per antonomàsia, en un Sant Feliu més industrial i més menestral que no el d'avui.

Persona humil, molt senzilla de tracte, mb tocs d'innocència infantil, es feia estimar per aquella prudent presència : de jove era l'escardalenc caminador de passes ràpides: de més gran, un home flac , caminant també amb passes ràpides , estirat per un gos pels jardins de Juli Garreta. I una estona, sense faltar-hi mai, al Casino dels Nois. Era un treballador independent, de la mena dels catalanistes, format en els Ateneus obrers de Barcelona, amb un toc de cultura suficient per qualificar-lo davant la societat.

Quan en Girona naixia, Gaziel entrava a la Universitat . Tots dos són contemporanis de la Primera Guerra Mundial , però el segon en va tenir més consciència i ja iniciava la carrera academica i literaria que el faria famós. En Girona tornava a Sant Feliu després de l'etapa barcelonina .El tren de Sant Feliu estava en el seu auge, i la gent , -en Girona també - l'agafava per anar a la Font Picant... Aquest home no va pretendre mai figurar, passava modestament inadvertit, encara que en cercles privats mantenia amb vehemència criteris i ideologies de perfil net i sa.

En conèixer la seva mort m'he sentit llargues hores com desposseït de mi mateix . La distància i compromisos molt vinculants no em permetrien d'acompanyar-lo en el seu enterrament . En penjar el telèfon després de rebre la notícia , per pura casualitat, el meu fill, encara aliè al que havia passat, havia tot just posat un video de les Havaneres de Calella del 2000. I se m'ha aparegut tot d'una la platja, una qualsevol platja, de nits, -per què no la de Sant Feliu ? -. Damunt la sorra, sota el bes molt tendre de l'aigua, saltaven lentes les estrofes de la cançó, com un homenatge de pervivència .

Josep Vallverdú